

QUESTIO VIII.

Quare Mater postulat pro filijs, & non potius filij petunt pro se ipsis?

Ivvs Matthæus scribit, quod accessit mater filiorum Zebedæi, cum filijs suis adorans, & petens. D. verd Marcus cap. 10. num. 35. Et accedunt ad eum Iacobus, & Ioannes filij Zebedæi. Maldonatus existimat. Quod Mater pro se, ac filiis sollicita, sine vilo eorum impulsu postulas primas sedes. Dicitur autem à D. Marco filios idipsum petiuisse, quia mater non pro se, sed pro filiis deprecabatur. Huic sententiæ fauent D. Hilar. Can. 20. D. Ambros. lib. 5. de fide, c. 3. Communis tamen sententia est, quod filij per os matris postularunt, & quod mater inducta, ac persuasa ab eis petierit. Ita D. Chrysof. Pasch. citand. D. Gregor. homil. 27. in Euang. D. August. lib. 2. de consens. Euang. cap. 64. Theophyl. Beda, Haymon, Albert. Magn. D. Thom. Recentiores, Barrad. Cornelius, & alij. Et hoc suaderunt, quia suafortibus filiis Christus respondit: Nescitis quid petatis. Accesserunt ergo filij cum matre, tum ob honorificum comitatum matris, tum etiam ob vehemens desiderium rei petite, & vt simul cum matre postularent, & vt multiplicatis petentibus facilius impetraretur, vt ait Abulens. quæst. 38. Quæstio præsens est, cur mater à filiis inducta pro eis petit, & non potius illi pro se ipsis postulant?

Respondet primò D. Chrysofom. in Imperfecto homil. 35. Ac si ipsi fratres dicerent, si nos rogamus Magistrum, forsitan cæterorum fratrum corda concitauerimus; & dum nobis duobus volumus prouidere, inter omnes scandalum excitabimus. Deinde subdit: Submittamus ergo matrem nostram, vt suo nomine deprecetur pro nobis, & sunt duo bona: si enim res ipsa reprehensibilis inuenta fuerit, facile mereretur veniam quasi mulier, ipse enim se excusat errorem. Si autem non fuerit importuna, facilius impetrabit mater pro filijs suis rogans. Submittunt discipuli matrem, quia hunc discursum apud se fecerunt; vel enim si petitio illa iudicaretur à Christo, vt reprehensibilis, minus redargueretur illa, tum quia erat mulier, tum quia mater. Et hoc modo illi verecundiam reprehensionibus declinabant. Si autem petitio esset rationabilis, & non reprehensibilis, facilius impetraret mater, quam filij; præcipue, quia vt ait Chrysofom. ipsa erat iam ætate defecta, & religiosa femina; & ideo haberet multam vim, & efficaciam ad obtinendum. Vnde Ioab quamuis esset generalis præfectus militiæ, & intimus familiaris Dauid, non pro Absalon ipse deprecatur, sed mulierem Thecuam destinat, 2. Reg. 14. n. 2.

Secundò. D. Paschasius lib. 9. in Matth. Valde permoti, ait, ad gloriam satis acute, atque ingeniosè submitunt matrem ad deprecandum pro se: forte, ne vlla suspicio, quod ipsi hoc petierint, nasceretur; & si reprehensio esse posset, feminæ error lenius ferretur. Valde ingeniosus, & acutus est ambitiosus in suis machinationibus, hi duo fratres præmittunt matrem, quia illa facilius impetraret ob rationes proximè adductas; deinde cum ex appetitu ad tantam gloriam, iram, & reprehensionem summi Principis timeant, matrem obiciunt, vt in eas vis ira, ac reprehensionis maxime transferatur;

58. D. Matth. D. Marc. Maldon. Hilar. Ambros. Chrysof. Paschal. Gregor. August. Theophyl. Beda. Haymon. Alb. Magn. D. Thom.

Abulens.

59. Chrysof.

Femina valde efficax ad impetrandum.

1. Reg. 14.

60. Paschal. Ambrosius ingeniosus parentes periculo exponit.

Super.

55. Alb. Magn. Dignitas non affectu sanguinis diuida.

Num. 27. Philo.

56.

Iudic. 8.

Dignitas pro merito, & non affectu carnis distribuenda.

57. Gen. 49.

Gen. 37.

Dignitas à deo merito, & non affectu.

Rupertus.

gatur; ambitiosi tanto appetitu mouentur, vt optatis bonis adimpleantur, vt nulli parcant, sed patrem, & matrem periculo exponant.

61. Abulens.

Tertiò. Abulens. quæst. 54. Quia isti duo fratres erant Christi domestici, & licet quis magis familiares suos, quam extraneos diligat, extraneos tamen magis honorat. Vnde Iacobum, & Ioannem tanquam familiares suos, et si Christus attenderet, magis tamen attenderet, ac magis honoraret matrem, vt pote extraneam, petitaque illi concedens.

62. Abulens.

Quartò. Citatus Abulens. ead. q. 54. Quia facilius, ait, concederet Christus matri, quam filiis, quia forte illa aliquando adiuuauerat Dominum nostram sororem suam ad nutriendum Christum. Ex his licet argumentari, si Christus Dominus tam liberalis præsumebatur erga adiutricem nutriticæ suæ, quanto magis liberalis erit erga perpetuam nutriticem, ac naturalem matrem suam. Confirmatur, quia ne Christus Dominus suæ nutriticæ aliquid denegare videretur non voluntatis, sed potestatis defectum insinuasce scribitur; dixit enim: non est meum dare vobis. Eleganter D. Ambros. lib. de fide, cap. 2. Dominus, ait, cali, atque terre verecundatur (vt secundum assumptionem carnis loquar) & vt ipsum verbo vuar, confundebatur matri pro filiis postulantieriam sue sedis consortium denegare. Quanto magis matri suæ nihil denegabit, sed affluenter cõcedet omnia.

Eximia Christi liberalitas erga B. Virginem.

Ambros.

63. Chrysof.

Pudore afficiuntur, dum primas sedes petunt.

Marc. 10.

Præ verecundia secretò petunt.

Antioch.

64.

Seneca.

Iud. 1.

Abulens.

Valde durum viro nobili, & ingenio petere.

extra Ægyptum facultatem à Pharaone non est ausus postulare, sed aulicos deprecatores adhibet. Si imoni gratiam in conspectu vestro loquimini de me in auribus Pharaonis, Gen. 50. n. 4. Cur per alios rogat, quod ipse facillimè per se obtineret? Abulens. ait: Non licebat Ioseph prorogare immediatè. Ac proinde in causa propria nõ se ipso voluit petere; ad nostrum scopum. Cum Ioseph esset valde ingenuus, non audet quidpiam per verecundiam in proprio negotio petere, etiam à gratissimo sibi rege. Ex quo in elemosynis elargiendis monet D. Ambros. lib. 1. de off. cap. 3. Considera, ait, in largiendo atas, atque debilitas: nonnunquam etiam verecundia, que ingenuos prodit natales. Vide supra cap. 28. num. 53. 54. 55.

Genes. 50.

Abulens.

Ambros.

65.

Iob. 1.

Apoc. 12.

August. Ambros. Richard.

Diabolus etiam verecundatur, dum ambit omnes principatus.

De la Haye.

QUESTIO IX.

Quare mulier non solum pro filijs petit dexteram, sed etiam sinistram, quæ est assignatus reproborum locus?

POSTULAT mulier à Christo: Dio vt sedeat ibi duo filij mei, vnus ad dexteram tuam, & vnus ad sinistram. Non ait; Constitue, ac colloca eos, sed dic, idem est enim quod ipse dicat, ac fiat, & quod hos fratres ad primas sedes destinatos declararet, vt perficiat, ac adimpleat, non enim ad incepto ipse desistet. Petit mulier vt vnus ex filiis suis sedeat ad dexteram, alter ad sinistram, cur non cauit à sinistra, in qua reprobi collocantur? Rex statuet hædos à sinistris, Matth. 25. n. 33. Et tamen mulier non postulat, vt duo filij sedean ad dexteram, sed ait vnus à dextris, alter à sinistris.

66.

Qua Deus incipit, perficit.

Marth. 25.

Q O O

Respon

Synecira in Euang. Tom. IV.

